

ΑΠΟΚΡΥΦΟΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ

Ἐν χειρογράφῳ τοῦ ΙΔ αἰῶνος ἀποκειμένῳ ἐν τῇ Μονῇ Μυρτιάς τῆς Ἀχαρνανίας καὶ γεγραμμένῳ διὰ τῆς λεγομένης κοινῆς, ἢ ἐπι-
σευρμένης γραφῆς, περιέχοντι δὲ λόγους εἰς διαφόρους ἑορτὰς τοῦ
ἐνιαυτοῦ τῶν πατέρων Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, Γρηγορίου τοῦ Θεο-
λόγου, Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, Γρηγορίου τοῦ Νύσσης, Γρηγορίου
τοῦ θαυματουργοῦ καὶ ἄλλων, καθὼς καὶ διαφόρους διηγήσεις, εὐρη-
ται καὶ δύο ἀπόκρυφα ἔργα Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, ὧν ἓν ἐπιγρά-
φεται λόγος εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου, καὶ τὸ ἕτερον Ἀποκά-
λυψις. Τὴν ἀπόκρυφον ταύτην ἀποκάλυψιν, γέμουσαν ἀνακολουθίων
καὶ ἀσυνταξίων, ὡς βλέπει ὁ ἀναγινώσκων, ἀναφέρει ὡς τοιαύτην ὁ
Γεώργιος Σουγδουρῆς ἐν τῷ προοίμῳ τοῦ εἰς τὸν βίον τοῦ Προφήτου
Ἠλίου ὑπομνήματός του προτρέπων τοὺς χριστιανούς, ὅπως ἀποφεύ-
γῃσι τὴν μελέτην αὐτῆς. Ὁ δὲ Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης ἐν ὑποση-
μειώσει τοῦ Πηδαλίου ἀναφέρων τὴν γνώμην ταύτην τοῦ Σουγδουρῆ
παρατηρεῖ, ὅτι ἀμφοτέρω τὰ ἀπόκρυφα ταῦτα ἔργα Ἰωάννου τοῦ Θε-
ολόγου ἐν ἄλλοις χειρογράφοις ἐπιγράφονται ὡς ἔργα Ἰωάννου Θεο-
σαλονίκη, ἕστις ἕμως ἀκμάσας κατὰ τὸν Ζ' αἰῶνα ἐκάθηρεν ἀπόκρυφα
συγγράμματα ἀπὸ αἰρετικῶν κακοδοξίων πρὸς ψυχωφελῆ ἀνάγνωσιν
αὐτῶν ὅπῃ τοῦ ποιμνίου του. Ταύτην ἀντιγράψας ἐπιμελῶς ἐκ τοῦ
εἰρημένου χειρογράφου ἐκδίδωμι μετὰ τῶν παρατηρήσεων, ὅτι θὰ
εἶναι ἔργον τοῦ Ζ' ἢ τοῦ Η' αἰῶνος, ὡς ἐκ τοῦ περιχομένου του
περὶ τῶν εἰκόνων, ἐπὶ τῶν εἰκονομαχικῶν ἐρίδων πλασθέν, καὶ ὅτι
εἶναι μία σύντομος ἐρμηνευτικὴ περίληψις τῆς γενήσιος Ἀποκαλύ-
ψεως παραλειπομένων τῶν κεφαλαίων Α, Β, Γ, καὶ ὅτι ὁ συγγρα-
φεὺς αὐτῆς ἦτο γνώστης τῶν κανονικῶν γραφῶν δόκιμος, καὶ ὅτι
ἐν ἄγραφον λόγιον τοῦ Χριστοῦ «ἀπὸ τῆς φωνῆς τοῦ στρουθίου σα-
λευθήσεται» δηλ. ἢ γῆ, προέρχεται ἐξ ἀδήλου ἀποκρύφου.

α' Αποκάλυψις τοῦ ἁγίου καὶ ἐνδόξου Ἀποστόλου καὶ εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου περὶ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ μέλλοντος κατέρχεσθαι ἐπὶ τῆς γῆς.»

«Μετὰ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ παρεγένετο ἐγὼ Ἰωάννης ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ Θιβῶν, ἐνθα τὴν ἄχραντον αὐτοῦ θεότητα ὑπέδειξε, μὴ δυνηθέντος θεωρῆσαι ἕκαστον ἐπὶ πρόσωπον ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ καταθίντος μου ἐν τῷ τόπῳ ἐκεῖνῳ· καὶ βλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἀτενίσας τὰς χεῖρας εὐξάμην πρὸς Κύριον καὶ εἶπον· Κύριε ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστέ ὁ καταξιώσας με δούλον σου γενέσθαι ἐπάκουσον τῆς φωνῆς τῆς δεήσεώς μου καὶ διδούξόν με περὶ τῆς ἐλευθερίας. ὅταν μέλλῃς κατέρχεσθαι ἐν τοῖς καιροῖς ἐκείνοις ἀποκάλυψόν μοι πάντα· θεωρῶ, ὅτι πάντοτε ἀκούεις τοῦ δούλου σου. Καὶ ποιήσας ἡμέρας ἐπτά προσευχόμενος, καὶ μετὰ ταῦτα νεφέλη φωναινὴ ἀνήρπασέ με πρὸ προσώπου τοῦ οὐρανοῦ· καὶ ἤκουσα φωνῆς λεγούσης μοι· Ἀνάβλεψόν σου Κυρίου καὶ γνώθι. Καὶ ἀναβλέψας εἶδον ἀνεφωμένους τοὺς οὐρανοὺς καὶ ἐξήρχετο ἀπὸ τὰ ἐνδοθεν τοῦ οὐρανοῦ ὁμιλῶντων πολλῶν παρὰ τὸν ἥλιον φωτεινότερα καὶ πάλιν ἤκουσα φωνῆς λεγούσης μοι. Θεωρεῖς δίκαιε Ἰωάννη; Καὶ ἀντιστάνας εἶδον βέβηλον καίμενον. Ὅρας τὸ μήκος αὐτοῦ πῆχαις (. . .) τὸ δὲ πᾶχος αὐτοῦ νοθεῖ ἀνθρώπου οὐ δύναται καταλαβεῖν ἔχον ἐπὶ σφραγίδας· καὶ εἶπον· Κύριε ἐπάκουσον τῆς φωνῆς τοῦ δούλου σου καὶ ἀποκάλυψόν μοι τί εἰσὶν γεγραμμένα ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ· καὶ ἤκουσα φωνῆς λεγούσης μοι· ἄκουσον δίκαιε Ἰωάννη. Τοῦτο τὸ βιβλίον, ὃ ἐώρακας, ἐστὶν γεγραμμένα τὰ ἐν οὐρανῷ, καὶ τὰ ἐπὶ γῆς, τὰ ἐν ἀβύσσῳ καὶ πάσης φύσεως ἀνθρωπίνης, κρῖμα καὶ δικαιοσύνης. Εἶπον δὲ πρὸς Κύριον. Κύριε καὶ τότε τί μέλλουσι ταῦτα γενέσθαι καὶ τί διαφορά εἰσὶν ἐν τοῖς καιροῖς ἐκείνοις καὶ ἤκουσα φωνῆς λεγούσης μοι· Ἄκουσον ἀγαπητέ μοι Ἰωάννη. Μέλλουσιν οἱ καιροὶ ἐκεῖνοι γενέσθαι πλημμυρῆ σίτου καὶ οἴνου πολλοῦ, ὅσα οὐ γέγοναι ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, οὐδ' οὐ μὴ γένηται, ἕως ἄν ἔλθωσιν οἱ καιροὶ ἐκεῖνοι καὶ τότε ἐκφυήσει ὁ στάχυς ἡμιχοίνικα σίτου καὶ ὁ βίτρυς ἐκφυήσει ἡμιστάμνον οἴνου καὶ ἔκτοτε φανήσεται ὁ ἄρνητής, ὁ ἐξορισμός, ὁ λεγόμενος ἀντίχριστος. Καὶ πάλιν εἶπον· Κύριε ἀποκάλυψόν μοι ποταπὴ ἐστὶν ἡ ἰδέα αὐτοῦ. Καὶ ἤκουσα φωνῆς λεγούσης μοι· Τὸ εἶδος τοῦ προσώπου αὐτοῦ ἐστὶν ὡς ὄψις, αἰ

τρίχες αὐτοῦ ὄξεις ὡς βίβλη, αἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἄγρ·αι, ὁ ὀφθαλμὸς αὐτοῦ
 ὁ ὄξιος ὡς ἀστὴρ ὁ τὸ πρῶτ' ἀνατέλλων καὶ ὁ ἄριστερός· αὐτοῦ ὡς
 λέοντος· τὸ στόμα αὐτοῦ σπιθκμαῖον, οἱ δάκτυλοι αὐτοῦ ὡς ὄρεπανον,
 τὸ ἴχνησ τῶν ποδῶν αὐτοῦ ὡς σπιθκμῶν δύο καὶ εἰς· τὸ μέτωπον αὐτοῦ
 γράφει ὁ ἀντίχριστος ἔως οὐρανοῦ ὑψωθήσεται· καὶ ἔως· Ἄϊου κατα-
 βήσεται, ποιῶν ψευδοφνητασίας πολλὰς καὶ τότε ποιήσω τὸν οὐρανὸν
 χαλκοῦν καὶ μὴ ὀρέσον θῶτω ἐπὶ τὴν γῆν· καὶ κλίνω τὰς νεφέλας μου
 εἰς τὰ ἔσχατα τῆς γῆς καὶ μὴ ὀρέσον ἐπάγωσιν ἐπὶ ταύτην καὶ κατα-
 σταλῶ τοῖς κέρασι τῶν ἀνέμων· καὶ μὴ ἀνεμὸς ἐκρίπτει ἐπὶ πρόσωπον
 πάσης τῆς γῆς. Καὶ πάλιν εἶπον Κύριε· καὶ πόσοι ἐπιμένουσι γενέσθαι
 οἱ καιροὶ ἐκεῖνοι; Καὶ ἤκουσα φωνῆς λεγούσης μοι· Τρία ἔτη ἔσονται
 οἱ καιροὶ ἐκεῖνοι· καὶ ποιήσω τὰ τρία ἔτη ὡς· τρεῖς μῆνας, καὶ
 τοὺς τρεῖς μῆνας, ὡς τρεῖς ἑβδομάδας καὶ τὰς τρεῖς ἑβδο-
 μάδας ὡς τρεῖς ἡμέρας καὶ τὰς τρεῖς ἡμέρας ὡς τρεῖς ὥρας καὶ
 τὰς τρεῖς ὥρας ὡς μίαν στιγμὴν, καθὼς εἶπεν ὁ Προφήτης Δαβὶδ· «Τὸν
 θρόνον αὐτοῦ εἰς τὴν γῆν κατέραξας εἰ μὴ κρίνω τὰς ἡμέρας τοῦ
 χρόνου αὐτοῦ· ἐπέχευε ἐπ' αὐτῷ ἀισχύνην»· Καὶ τότε ἀποστέλλω
 Ἐνώχ καὶ Ἡλίαν πρὸς ἔλεγχον αὐτοῦ καὶ ἀποδείξωσιν αὐτὸν ψεύστην
 εἶνα καὶ πλάνον· ἀναλεῖ δὲ αὐτοὺς ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον, καθὼς· εἶπεν
 ὁ Προφήτης Δαβὶδ· «Τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν σου μό-
 σχους». Καὶ πάλιν εἶπον· Κύριε καὶ ἀπὸ τότε τί μέλλεις ποιεῖν· καὶ
 ἤκουσα φωνῆς λεγούσης μοι· Ἄκουσον δίκαιε Ἰωάννη· Καὶ τότε
 τελευτήσῃσι πάντα φύσις ἀνθρώπων καὶ οὐκ ἔστιν ἀνθρώπος ζῶν ἐπὶ
 πᾶσαν τὴν γῆν· καὶ πάλιν εἶπον· Κύριε καὶ ἀπὸ τότε τί μέλλεις
 ποιεῖν; Καὶ ἤκουσα φωνῆς λεγούσης μοι· τότε ἀποστελῶ τοὺς ἀρχαγγ-
 γίλους μου Μιχαήλ καὶ Γαβριήλ καὶ ἀρῶσι τὰ κέρα τῶν κριοῦ τὰ
 κείμενα ἐπὶ τῆς νεφέλης καὶ ἐξέλθωσιν ἔξω τοῦ οὐρανοῦ καὶ σαλπεί-
 σσουσι μετὰ τῶν κεράτων, καθὼς· προείπεν ὁ προφήτης Δαβὶδ· «ἐν
 φωνῇ σάλπιγγος κεράτινης», ἀκουσθήσεται δὲ ἡ φωνὴ ἐκείνη ἀπὸ
 περάτων ἔως περάτων τῆς οἰκουμένης· καὶ ἀπὸ τῆς φωνῆς ἐκείνης
 σκλευθήσεται πᾶσα ἡ γῆ, καθὼς· εἶπεν ὁ Κύριος, «ἀπὸ τῆς φωνῆς
 τοῦ στρουθίου σκλευθήσεται»· τουτέστι πᾶσα φύσις ἀνθρωπίνη, καὶ
 τότε ἀναστήσεται πᾶσα φύσις ἀνθρώπων ἀπὸ περάτων ἔως περάτων

τῆς γῆς. Καὶ πάλιν εἶπον. Κύριε τί ἀποθνήσκοντες ἀπὸ Ἀδάμ μέχρι
 τῆς οἰκουμένης καὶ εἰ κατοικοῦντες ἀπὸ τῶν αἰώνων ἐκείνων τῷ Ἄδῃ
 καὶ εἰ μέλλοντες ἀποθνήσκουσιν περὶ τοὺς ἀναστήσονται; Καὶ ἤκουσα
 φωνῆς λεγούσης μοι. Ἄκουσον δικαίε Ἰωάννη. Ὅσπερ μέλισσαι,
 ἀλλή τῆς ἀλλῆς οὐ διαφέρει, ἀλλ' εἶσι μίας ἡλικίας καὶ μίας ἰδέας,
 οὕτως ἔσονται καὶ οἱ νεκροὶ ἐν τῇ ἀναστάσει. Ἐκεῖ οὐκ ἔστι ξανθός,
 οὐκ ἔστι μέλας, οὐκ ἔστι αἰθίοψ, οὐκ εἶσι διαφοραὶ προσώπων, ἀλλὰ
 πάντες μίας ἡλικίας καὶ μίας ἰδέας, οὕτως ἔσονται καὶ οἱ νεκροὶ ἐν
 τῇ ἀναστάσει· ἀσώματα εὐραθῆσονται, οὐτε γαμίζονται, ἀλλ' εἶσιν ὡς
 ἄγγελοι Θεοῦ. Καὶ λέγει ὁ Ἰωάννης· Ἔστιν ἐν τῷ κόσμῳ ἐκείνῳ;
 γινώσκουσιν ἀλλήλους, ἀδελφοί, ἀδελφούς, φίλοι, φίλους, πατὴρ τὰ
 ἴδια τέκνα; ἢ ἐπιθυμῶσι τῶν ὄδα εὐκλείων, ἢ ἀγρῶν, ἢ ἀμπέλων; Καὶ
 ἤκουσα φωνῆς λεγούσης μοι· Ἄκουσον δικαίε Ἰωάννη· καθὼς εἶπεν
 ὁ προφήτης Δαβὶδ· «ἐμνήσθητι ὅτι χόσος ἔσμεν· ἀνθρώπος ὡσεὶ χόρτος
 αἱ ἡμέραι αὐτοῦ, ὡσεὶ ἄνθος τοῦ ἀγροῦ, οὕτως ἐξανθήσει· ὅτι πνεῦμα
 διεήλθεν ἐν αὐτῷ καὶ οὐκ ὑπάρξει καὶ οὐκ ἐπιγνώσεται ἔτι τὸν τόπον
 αὐτοῦ». Καὶ πάλιν λέγει ὁ Ἰωάννης· Καὶ ἀπὸ τότε Κύριε τί μέλλεις
 ποιεῖν; Ἄκουσον δικαίε Ἰωάννη. Τότε ἀποστὲλῶ τοὺς ἀγγέλους μου
 ἐπὶ πρόσωπον πάσης τῆς γῆς καὶ ἀρῶσι πᾶν ἔνδοξον καὶ τίμιον καὶ
 τὰς οὐσίας καὶ ἀγίας εἰκόνας καὶ τοὺς ἐνδόξους καὶ τιμίους σταυροὺς
 καὶ τὰ ἱερά τῶν ἁγίων ἐκκλησιῶν καὶ αἱ ἱσραὶ βίβλοι διὰ νεφελῶν
 ἀρθῆσονται καὶ τότε κελεύω ἔλθειν τὸ μέγα καὶ σεβάσιμον σκηπτρον,
 ἐν ᾧ τὰς ἀχράντους μού χεῖρας ἤπλωσα ἐν αὐτῷ καὶ προσκυνήσουσι
 πάντα τὰ τάγματα τῶν ἀγγέλων μου καὶ τότε ἀρθῆσεται πᾶσα φύσις
 ἐπὶ τῶν νεφελῶν, καθὼς εἶπεν ὁ ἀπόστολος· «ἅμα σὺν αὐτοῖς
 ἀπαγγεσόμεθα ἐν νεφέλαις εἰς ἀπάντησιν τοῦ Κυρίου εἰς ἀέρα».
 Τότε ἐξελεύσεται πᾶν πνεῦμα πονηρὸν, τὰ ἐν τῇ γῇ, τὰ ἐν τῇ
 θαλάσῃ, τὰ ἐν ἀέθρῳ, ὅπου εἶσιν, ἐπὶ πᾶν πρόσωπον πάσης τῆς
 γῆς· ἀπὸ ἀνατολῶν μέχρι δυσμῶν προσκολληθήσονται πρὸς τὸν ἀντί-
 χριστον. Τότε ἀποστὲλῶ ἄγγελον τῷ νεύματί μου καὶ καύσῃ τὴν γῆν
 πῆχαις ἑξακοσίας καὶ καύσονται τὰ ὄρη τὰ μεγάλα καὶ αἱ πέτραι πᾶ-
 σαί χωνεύθησονται καὶ καύσεται πᾶν δένδρον καὶ πᾶν ἔρπειδον σφόδ-
 ρον ἐπὶ τῆς γῆς καὶ πᾶν πέτεινόν πετόμενον εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἔσται·

ἡ γῆ ἀκίνητος. Καὶ εἶπον Κύριε καὶ ἀπὸ τότε τί μέλλεις ποιεῖν. Ἄκουσον δὲ καὶ Ἰωάννη. Τότε ἀπεβουλώσω τὰ τέσσαρα μέρη τῆς ἀνατολῆς καὶ ἐξέλθωσι σφοδροὶ ἄνεμοι καὶ σμίξουσιν τὴν γῆν καὶ πυρωθήσεται ἡ γῆ καὶ γενήσεται ὡς χόρτον καὶ βρῆσαι ἡ γῆ λέγουσα «Παρθένος εἰμι ἐνώπιόν σου Κύριε καὶ οὐκ ἔστιν ἁμαρτία ἐν ἐμοί», καθὼς εἶπεν ὁ Δαβὶδ «ῥαντισθε με ὑσσώπῳ καὶ καθαρισθήσομαι, πλυνεῖς με καὶ ὑπερ χιόνα λευκανθήσομαι» καὶ γενήσεται ἡ γῆ πεδῖον ὡς πρέπεια μὴ ἔχουσα σπῖλον, μὴ ἔχουσα ὄρος ἀλλ' ἔστι καλὰ λίαν καθὼς εἶπεν ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος, «ὅτι πᾶσα φάραξ πληρωθήσεται καὶ πᾶν ὄρος καὶ βουνὸς ταπεινωθήσεται καὶ ἔσται τὰ σκολιὰ εἰς εὐθείας καὶ αἰτραχταί εἰς ὁδοὺς λείας καὶ ὄψεται πᾶσα σὰρξ τὸ σῶτήριον τοῦ Θεοῦ» καὶ πάλιν εἶπον Κύριε καὶ ἀπὸ τότε τί μέλλεις ποιεῖν καὶ ἤκουσα φωνῆς λεγούσης μοι. Ἄκουσον δὲ καὶ Ἰωάννη. Τότε καθαρισθήσεται πᾶν τὸ πρόσωπον τῆς γῆς ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας καὶ πλησθήσεται ἡ γῆ εὐωδίας πολλῆς διὰ τὸ μέλλειν με κατέρχεσθαι ἐπὶ τῆς γῆς. Τότε ἐξέβη τὸ μέγα καὶ σεβάσιμον σκῆπτρον, ἐν ᾧ τὰς ἀχράντους μου χεῖρας ἤπλωσα, τάξεις μυριάδων ἀγγέλων βαστάζοντες αὐτό, καθὼς εἶπεν, ὅτι φανήσεται τὸ σημεῖον τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἐρχομένου μετὰ δυνάμεως καὶ δόξης πολλῆς. Τότε θεωρήσει αὐτὸ ὁ τῆς ἀδικίας ἐργάτης διάβολος μετὰ τῶν ὑπηρετῶν αὐτοῦ καὶ βρῆξει μεγάλως ὅτι πάντα τὰ ἀκάθαρτα πνεύματα μετ' αὐτοῦ εἰς φυγὴν τραπήζονται ἀοράτῳ δυνάμει κρατούμενος καὶ μὴ ἔχων ποῦ φυγεῖν, καὶ βρῆξουσιν τοὺς δδόντας αὐτῶν καὶ κατ' αὐτοῦ λέγοντες Ὅτι ἔστιν ἡ δυνάμις σου; ὡ πῶς ἡμᾶς ἐπλάνησας καὶ ἐξεπέσαμεν ἐκ τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ; καὶ ἐξεφύγομεν παρ' αὐτοῦ ἐκ τῆς δόξης; τῆς εἶχομεν τὸ πρότερον; ἔρχεται κρίναι ἡμῖν καὶ πᾶσαν φύσιν ἀνθρωπίνην. Οὐαὶ ἡμῖν, ὅτι ἐξώρισας ἡμᾶς εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον. Καὶ πάλιν εἶπον. Κύριε καὶ ἀπὸ τότε τί μέλλεις ποιεῖν; Καὶ ἤκουσα φωνῆς λεγούσης μοι. Τότε ἀποστελῶ ἄγγελον ἐξ οὐρανοῦ καὶ κράξει φωνῇ μεγάλῃ λέγων. Ἄκουσα γῆ, ἐνωτίζου καὶ ἐμπούου λέγει Κύριος πρὸς σὲ γὰρ κατέρχεται. Καὶ ἀκουσθήσεται ἡ φωνὴ τοῦ ἀγγέλου ἀπὸ περάτων ἕως περάτων τῆς γῆς καὶ τότε σαλευθήσονται πᾶσαι αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν καὶ σαλευθήσονται πάντα

τὰ τάγματα τῶν ἀγγέλων ἕως τῶν πολυομμάτων καὶ γενήσεται κρότος μέγας ἐν οὐρανοῖς καὶ ἐνοσταίσις καὶ φόβος μέγας ἐπὶ τοῖς ἀγγέλοις μου καὶ τότε σχισθήσονται οἱ οὐρανοὶ ἀπὸ ἀνατολῶν ἡλίου μέχρι δυσμῶν καὶ κατέβη ἐπὶ τὴν γῆν τὰ πλήθη τῶν ἀγγέλων καὶ τότε ἀνοιχθήσονται οἱ θησαυροὶ τῶν οὐρανῶν καὶ κατενέγκωσιν ἐπὶ τῆς γῆς αὐτοὺς καὶ προπορεύσονται ἔμπροσθέν μου μύριοι μυριάδες ἀγγέλων μου κράζοντες ἅγιος, ἅγιος κύριος πλήρης ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ τῆς δόξης σου· ἐξελεύσομαι δὲ μετὰ δυνάμεως καὶ δόξης πολλῆς καὶ τότε κάμψαι πᾶν γόνυ ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων καὶ μνησθῆναι οὐρανὸς κενὸς καὶ ἐν τῇ κατελευθέρωσίν μου ἐπὶ τῆς γῆς πάντα τὰ ἐν τῇ γῇ κατενεχθήσονται καὶ στήζονται ἐνώπιόν μου τετραχηλισμένα, πᾶσα φύσις ἀνθρωπίνη καὶ πᾶν πνεῦμα πονηρὸν μετὰ τοῦ ἀντιχριστοῦ. Καὶ εἶπον Κύριε καὶ ἀπὸ τότε τί μέλλουσι γενέσθαι οἱ οὐρανοὶ καὶ ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη, ὅτι μόνοι καταλιμπάνονται. Καὶ ἤκουσα φωνῆς λεγοῦσης μοι· Ἄναβλεψέτι καὶ γνώθι. Καὶ ἀναβλέψας εἶδον ἄρνιον τέσσαρα κέρα ἔχον. Καὶ ἤκουσα φωνῆς λεγοῦσης μοι· Καὶ τότε καλεῖσθαι ἔλθειν τὸ βιβλίον ὁ ἑώρακας, καὶ καλεῖσθαι ἔλθειν τὸ ἄρνιον ἔμπροσθέν μου ἐπιτεθῆναι δὲ τὸ βιβλίον, ἵνα ἀνοίξῃ αὐτό, καὶ ἔρασι· πάντα τὰ τάγματα τῶν ἀγγέλων μου. Διόθῃ τὸ βιβλίον τοῦτο τῷ ἄρνιῳ, ἵνα ἀνοίξῃ αὐτό. Καὶ τότε ἀνοίξει τὴν πρώτην σφραγίδα πεσοῦνται οἱ ἄπέρεις τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τότε ἀνοίξει τὴν δευτέραν σφραγίδα κρύβησεται ἡ σελήνη καὶ ὄκ· ἔτι ἔσται φῶς ἐπ' αὐτήν, καὶ ἀνοίξει τὴν τετάρτην σφραγίδα λυθήσονται οἱ οὐρανοὶ καὶ ἔσται ἀπὸ ἀκατασκεύαστος, καθὼς προείπεν ὁ ἀπόστολος, «καὶ ἔργα χειρῶν σου εἰσὶν οἱ οὐρανοί, αὐτοὶ ἀπολοῦνται σὺ δὲ διαμένεις», καὶ ὅτε ἀνοίξῃς τὴν πέμπτην (ἐνταῦθα δὲ ἀντιγραφῆ· παραλείπει ἀγραφὸν πλῆθος τοῦ ἡμίσεως τῆς σελίδος, μεθ' ὃ συναχθεῖ) παυθήσεται ὁ παράδεισος καὶ γενήσεται περὶ δεισὸς πᾶσα ἡ γῆ καὶ κενωθήσονται οἱ θησαυροὶ τῶν οὐρανῶν ἐπὶ πρόσωπον πάσης τῆς γῆς, καὶ ἔσται πᾶσα ἡ γῆ παράδεισος καὶ ἔσονται οἱ δίκαιοι ἐπὶ πρόσωπον πάσης τῆς γῆς μετὰ τῶν ἁγίων ἀγγέλων, καθὼς προείπε τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον διὰ τοῦ προφήτου Δεβ· δ «δίκαιοι δὲ κληρονομήσουσι τὴν γῆν καὶ κατασκήνωσουσιν εἰς αἰῶνας αἰῶνων ἐπ' αὐτῆς». Καὶ

εἶπον πάλιν Κύριε ποῖός ἐστιν ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀγγέλων, ἢ τῶν ἀνθρώπων; Καὶ ἤκουσα φωνῆς λεγούσης μοι. *Ἄκουσον Ἰωάννη. *Ὅσοι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀγγέλων, τοσούτων τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, καθὼς προεῖπεν ὁ προφήτης Δαβὶδ· «Ἔστησαν ὄρια ἔθνῶν κατ' ἀριθμὸν, ἀγγέλων Θεοῦ». Καὶ πάλιν εἶπον. Κύριε καὶ ἀπὸ τότε τί μέλλεις ποιεῖν; Καὶ ἤκουσα φωνῆς λεγούσης μοι. *Ἄκουσον Ἰωάννη. *Ἀπὸ τότε οὐκ ἔστι πόνος, οὐκ ἔστι λύπη, οὐκ ἔστι στεναγμός, οὐκ ἔστι θάνατος, οὐκ ἔστι μισαδελφία, οὐκ ἔστι ἐργασίαι χειρῶν, οὐκ ἔστι ἀδικία, οὐκ ἔστι ὑπερηφανία, οὐκ ἔστι καταλαλιὰ, οὐκ ἔστι πικρία, οὐκ ἔστι μέριμνα τέκνων, οὐκ ἔστι μέριμνά τινος, οὐκ εἰσὶ πονηροὶ λογισμοί, οὐκ ἔστι πνεῦμα πονηρόν, οὐκ ἔστι διάβολος, οὐκ ἔστι θάνατος, οὐκ ἔστι νόξι, ἢ χρόνος, ἢ κενός, ἢ ὄρα, ἀλλὰ πάντα ἡμέρα, καθὼς, προεῖπε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον «καὶ ἄλλα πρόσδετα ἔχω, ἀ οὐκ ἔστιν ἐκ τῆς ἀδύτης ταύτης, κάκεινά με δεῖ ἀγαγεῖν καὶ τῆς φωνῆς μου ἀκούσασαι καὶ γενήσεται μία ποιμνὴ καὶ εἰς ποιμῆν». Καὶ ἤκουσα φωνῆς λεγούσης μοι. Ἴδὺ τὰ ἔργα ἧς εἰπας εἶπες Ἰωάννη, «ταῦτα παράθου πιστοῖς ἀνθρώποις, εἰς τινες ἱκανοὶ ἔσονται καὶ ἑτέροις διδάξαι» καὶ «μὴ ρίπτεις τοὺς μαργαρίτας ὑμῶν ἐμπροσθεν τῶν χοίρων» καὶ ἀκούοντας μου τῆς φωνῆς ταύτης κατήνεγκέ με ἡ νεφέλη καὶ ἀπέθετό με ἐν τῷ ὄρει τῷ Θιβάρι. Καὶ μακάριος ὁ οἶκος ἐκεῖνος, ὅπου ἀποκεῖται ἡ διήγησις αὐτή, καθὼς προεῖπεν ὁ Κύριος ἐν τοῖς ἀχράντοις εὐαγγελίοις, ὅτι ὁ ἀγαπῶν με καὶ τοὺς λόγους μου ἀκούων ἐμὸς μαθητὴς ἐστιν. *Ὅτι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἡ βουλή· πρέπει δόξα, κράτος, τιμὴ, προσκύνησις καὶ μεγαλοπρέπεια σὺν τῷ ἀνάρχῳ Πατρὶ καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ Ἁγίῳ Πνεύματι ἰδὺν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. *Ἀμήν.